

Arrest

nr. 162 871 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 juni 2004 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 18 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 augustus 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 september 2014 en op 21 september 2014.

1.3. Op 30 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 november 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Op 3 juni 2004 vroeg u voor de eerste keer asiel aan in België onder de naam **A.(...) H.(...) M.(...)**. U beweerde de **Irakese nationaliteit** te hebben. U verliet op 28 mei 2004 Irak omdat u represailles vreesde door de veiligheidsdiensten wegens uw vroegere Baath-lidmaatschap. Op 7 maart 2005 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotief aangezien u al sinds 1989 in Nederland verbleef. Op 13 maart 2009 werden uw vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring door de Raad van State verworpen. Op 7 april 2009 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in. Ditmaal verklaarde u **W.(...) Z.(...) G.(...) L.(...)** te heten, afkomstig te zijn uit Maghagha (al-Minya, Egypte) en de **Egyptische nationaliteit** te hebben. U verklaarde in 1986 naar Nederland te zijn getrokken omdat u als koptische christen problemen had met de moslims in Egypte. Na minder dan één jaar deserteerde u uit het leger omdat u ver gestationeerd werd en als christen werd gepest, bestolen en vernederd door moslimbroeders. Uw vader liet via omkoping een certificaat opmaken waarin stond dat u wel uw volledige legerdienst had vervuld. Dit certificaat werd u op 30 maart 1984 door de postbode op plechtige wijze overhandigd voor de ogen van uw burens. Ongeveer anderhalf jaar later contacteerde de directeur van de veiligheidsdienst uw vader met de melding dat er klachten waren gekomen omdat u uw legerdienst niet volledig vervuld zou hebben. Uw vader liet u dit weten en na twee of drie dagen besloot u naar Europa af te reizen omdat u vreesde hierom gearresteerd te worden. In Europa ging u jarenlang afwisselend in België en Nederland werken. U verklaarde dat u uiteindelijk toch besliste om asiel aan te vragen omdat u ziek bent. U heeft diabetes en u kan niet meer werken om geld te verdienen. Op 16 april 2009 werd uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Op 18 juli 2014 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U herhaalde bij een terugkeer naar Egypte problemen te zullen krijgen omdat u uw legerdienst niet volledig heeft vervuld. U vreest hierom een gevangenisstraf te zullen krijgen indien de Egyptische autoriteiten hierachter komen. Ook haalde u opnieuw aan dat u zwaar ziek bent. U zou bovendien uw medicatie voor uw diabetes niet kunnen verkrijgen in Egypte. U verklaarde verder dat de situatie voor de koptische christenen in Egypte erg gevaarlijk is. Uzelf werd in het verleden beledigd op straat en in 1981 in uw been geschoten toen moslimbroeders de Saida Asra kerk in Maghagha bestormden. Ten slotte haalde u nog aan dat u Egypte, waar het gevaarlijk en onveilig geworden is, enkel maar op papier kent en er geen band meer mee heeft, u bent er immers al 30 jaar weg. U heeft daar ook niemand meer.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Egyptisch paspoort, uitgegeven in Brussel op 31 oktober 2005 en geldig tot 30 oktober 2015; een aantal artikelen in verband met het gebrek aan medicijnen in Egypte; een artikel d.d. 30 maart 2013 in verband met de vervolging van de Kopten in Egypte; en twee medische attesten waaruit blijkt dat u diabetes en rugproblemen heeft, d.d. 21 maart 2013 en 15 juli 2013.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in het verleden niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U gaf toe dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag een valse identiteit en een vals nationaliteit hebt opgegeven (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 36). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit. Gezien een asielzoeker bij aanvang van de asielprocedure meermaals wordt gewezen op deze verwachtingen, kan uw verklaring dat u vermoeid was en anderen u hadden aangeraden u voor Irakees te laten doorgaan omdat u dan

gemakkelijker asiel zou krijgen (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 36) niet als afdoende beschouwd worden. Uw algemene geloofwaardigheid staat hierdoor ernstig op de helling.

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit het feit dat u uw vrees voor een gevangenisstraf in Egypte nadat de autoriteiten de vervalsing in uw paspoort zouden ontdekken omtrent het vroegtijdig beëindigen van uw legerdienst, zoals u aanhaalde bij uw tweede en derde asielaanvraag (verklaring DVZ 2e AA, vraag 36, CGVS I 3e AA, p. 6-7, 16; CGVS II 3e AA, p. 5, 8-11), geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het uw vader was die, nadat u uit het leger deserteerde, een ambtenaar omkocht die een vals certificaat van beëindiging van uw legerdienst regelde. Aan de hand van dit certificaat werd in uw paspoort een datum genoteerd waarop u uw legerdienst zou hebben beëindigd (verklaring DVZ 2e AA, vraag 36). Later verklaarde u echter dat het een van uw familieleden was die een dergelijk certificaat regelde (CGVS I, 3e AA, p. 6). U verklaarde dat uw vader immers al was overleden toen u amper tien jaar oud was (CGVS I, 3e AA, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat dat familielid als een vader voor u was (CGVS I, 3e AA, p. 7). Dit verklaart echter uw tegenstrijdige verklaringen niet omtrent het tijdstip van overlijden van uw vader. Tijdens uw tweede asielaanvraag stelde u immers dat u geen contact meer had met uw vader, maar dat hij vermoedelijk in Maghagha woont (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 11, 13). U repte toen met geen woord over een eventueel overlijden van uw vader toen u nog een kind was. Later wijzigde u uw verklaringen opnieuw en stelde u dat uw moeder overleden was toen u nog jong was en uw vader toen u reeds in België was, net voor de wisseling van Belgische frank naar de euro (CGVS II, 3e AA, p. 3). Gelet op voorafgaande scheidt u geen duidelijkheid over het tijdstip van overlijden van uw vader en wie u een vals attest heeft bezorgd. Integendeel, uw verklaringen omtrent het valse attest worden alleen maar ongeloofwaardiger wanneer u later verkondigt dat er nooit een vals attest werd aangemaakt en u zelf, zonder de hulp van iemand, uit het leger vertrokken bent (CGVS II, 3e AA, p. 10). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw vertrek uit Egypte nadat u uit het leger deserteerde. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u uw legerdienst te hebben beëindigd minder dan een jaar nadat u die was begonnen op 1 april 1982. Ongeveer een jaar later, op 30 maart 1984, kreeg u dan uw vals attest en besloot u dat het veilig was om op een boorplatform in de Rode Zee te gaan werken. Dit deed u anderhalf jaar en pas dan, toen uw vader vernam dat er klachten waren over het vroegtijdig beëindigen van uw legerdienst en het vals attest, verliet u in 1986 Egypte (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 36). Echter, tijdens uw derde asielaanvraag stelde u dat u, onmiddellijk nadat u het certificaat had verkregen, Egypte verliet (CGVS I, 3e AA, p. 7-8). U reisde via Libië, waar u eerst meer dan een jaar zou hebben verbleven alvorens u een visum verkreeg en door kon reizen naar Nederland (CGVS I, 3e AA, p. 6, 11; CGVS II, p. 5, 7). Gelet op alle voorgaande elementen waaruit blijkt dat er aan uw vroegtijdige beëindiging van uw legerdienst en aan het verkrijgen van een vals attest geen geloof kan worden gehecht, dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de informatie in uw paspoort vals is, waardoor er ook aan uw vrees voor een gevangenisstraf in Egypte geen geloof kan worden gehecht.

Verder haalde u nog de problemen aan die u in Egypte ondervond als koptische christen, of die u bij een terugkeer naar Egypte zou kunnen ondervinden (CGVS I 3e AA, p. 9-11, 15; CGVS II 3e AA, p. 14). Zo verklaarde u als christenen wanneer u over straat liep, te zijn beledigd (CGVS I 3e AA, p. 9). Dergelijke beledigingen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u aanwezig te zijn geweest bij een inval van moslimbroeders in een kerk in 1981, waarbij u een kogel in uw been kreeg. Door het Commissariaat-generaal wordt niet ontkend dat er in 1981 geweld werd gepleegd op christenen. Echter, wat betreft uw persoonlijke betrokkenheid bij dit incident dient vooreerst verwezen te worden naar diverse tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen waardoor er aan uw persoonlijke aanwezigheid bij het incident geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u aanvankelijk dat tijdens het incident, dat plaatsvond om zeven uur 's avonds, een molotovcocktail de kerk werd ingegooid aan de kant van de priester. Dit veroorzaakte paniek en toen de mensen naar buiten liepen, werd er op hen geschoten. Ook u liep naar buiten en daar kreeg u een kogel in uw been (CGVS I, 3e AA, p. 10-11). In uw latere verklaringen zei u dat u bij de laatste stoel in de kerk stond wanneer mensen u beschooten. De aanvallers kwamen binnen via de enige ingang van de kerk aan de andere kant waar de priester stond. Er werd enkel maar geschoten, er werden geen bommen gegooid (CGVS II 3e AA, p. 10). Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen begon u te lachen (CGVS II 3e AA, p. 13).

Wat betreft de algemene sfeer van discriminatie en onderdrukking van koptische christenen in Egypte, erkent het Commissariaat-generaal dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken

van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Aangaande uw diabetes waarvoor u in Egypte niet de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen en uw bedoeling hiervoor in België verder medisch te worden behandeld (CGVS I, 3e AA, p. 13-14, 16), dient gewezen te worden op het feit dat dergelijke gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch zijn ze gelijk te stellen met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het feit dat u te ziek bent om in Egypte werk te vinden en het feit dat u niemand meer kent in Egypte omdat u er al 28 jaar weg bent (CGVS I, 3e AA, p. 14, 15) zijn motieven van louter socio-economische en persoonlijke aard die als dusdanig evenmin verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte haalt u nog aan dat het in Egypte gevaarlijk en onveilig is geworden (CGCV I, 3e AA, p. 14; CGVS II, 3e AA, p. 9, 14). In dit verband dient opgemerkt te worden dat, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie – d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort bevestigt immers louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de artikelen in verband met de beschikbaarheid van medicatie in Egypte en de vervolging van de kopten, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene toestand zonder een concreet verband te tonen met uw individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat u werkelijk in Egypte geen medicatie zou kunnen krijgen voor uw diabetes of dat u als koptische christen ook persoonlijk zou worden aangevallen. Dat u diabetes heeft en rugproblemen, wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing ernstig wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omdat hij bij zijn eerste asielaanvraag een valse identiteit en nationaliteit heeft meegedeeld. Verzoeker is van mening dat deze argumenten niet moeten aangehaald worden in de beslissing. Hij meent immers dat, wanneer zijn geloofwaardigheid vanaf het begin in vraag wordt gesteld, de commissaris-generaal zijn nieuwe asielaanvraag niet in overweging had moeten nemen.

Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing veel aandacht wordt gegeven aan het valse certificaat van beëindiging van de legerdienst en er gesteld wordt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent dit certificaat, het overlijden van zijn vader, zijn vertrek uit Egypte, enz. Er wordt echter op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat de afgifte van dit valse certificaat dateert van 1984, zijnde 30 jaar geleden, aldus verzoeker, die in dit verband opwerpt dat niemand zich na een dergelijk tijdsverloop de juiste toedracht van gebeurtenissen, laat staan details kan herinneren. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat volledig ten onrechte aan zijn verklaringen geen geloof wordt gehecht.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een algemene sfeer van discriminatie en onderdrukking van koptische christenen in Egypte heerst. Verzoeker is van mening dat koptische christenen in Egypte wel degelijk het voorwerp uitmaken van schendingen van rechten en discriminatie, hetgeen aanleiding kan geven tot erkenning van de status van vluchteling / de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie die zich in het dossier van het Commissariaat-generaal bevindt (COI Focus d.d. 20.08.2015-veiligheidssituatie) blijkt immers dat er ernstige religieuze confrontaties en conflicten zijn. Verzoeker citeert een passage uit deze informatie en benadrukt dat hieruit zeer duidelijk blijkt dat er gerichte aanvallen en aanslagen plaatsvinden tegen koptische christenen door moslims, alsook dat de politie discriminerend optreedt en niet altijd ingrijpt bij feiten lastens koptische christenen door een grote menigte moslims.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag een valse identiteit en een valse nationaliteit heeft opgegeven, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling staat, (ii) hij zijn vrees voor een gevangenisstraf in Egypte nadat de autoriteiten de vervalsing in zijn paspoort zouden ontdekken omtrent het vroegtijdig beëindigen van zijn legerdienst geenszins aannemelijk heeft gemaakt daar (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van overlijden van zijn vader en over wie hem een vals attest van beëindiging heeft bezorgd en zijn verklaringen over het valse attest alleen maar ongeloofwaardiger worden wanneer hij later verkondigt dat er nooit een vals attest werd aangemaakt en hij zelf, zonder hulp van iemand, uit het leger is vertrokken en (2) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn vertrek uit Egypte nadat hij uit het leger deserteerde, (iii) hij verklaart als christen te zijn

beledigd wanneer hij over straat liep doch dergelijke beledigingen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en hij voorts verklaarde aanwezig te zijn geweest bij een inval van moslimbroeders in een kerk in 1981, waarbij hij een kogel in zijn been kreeg, doch diverse tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen niet toelaten geloof te hechten aan zijn persoonlijke aanwezigheid bij dit incident, (iv) hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (v) de door hem aangehaalde gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch gelijk te stellen zijn met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) het feit dat hij te ziek is om in Egypte werk te vinden en het feit dat hij niemand meer kent in Egypte omdat hij er al 28 jaar weg is motieven van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn die als dusdanig evenmin verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming, (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2015 (CG nr. 0415033Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers opeenvolgende verklaringen dermate doorspekt zijn van manifeste tegenstrijdigheden dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling staat doordat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag een valse identiteit en een valse nationaliteit heeft opgegeven, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan de vroegtijdige beëindiging van verzoekers legerdienst en aan het verkrijgen van een vals attest geen geloof kan worden gehecht, zodat dient te worden besloten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de informatie in zijn paspoort vals is, en waardoor er ook aan zijn vrees voor een gevangenisstraf in Egypte geen geloof kan worden gehecht: *“Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit het feit dat u uw vrees voor een gevangenisstraf in Egypte nadat de autoriteiten de vervalsing in uw paspoort zouden ontdekken omtrent het vroegtijdig beëindigen van uw legerdienst, zoals u aanhaalde bij uw tweede en derde asielaanvraag (verklaring DVZ 2e AA, vraag 36, CGVS I 3e*

AA, p. 6-7, 16; CGVS II 3e AA, p. 5, 8-11), geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het uw vader was die, nadat u uit het leger deserteerde, een ambtenaar omkocht die een vals certificaat van beëindiging van uw legerdienst regelde. Aan de hand van dit certificaat werd in uw paspoort een datum genoteerd waarop u uw legerdienst zou hebben beëindigd (verklaring DVZ 2e AA, vraag 36). Later verklaarde u echter dat het een van uw familieleden was die een dergelijk certificaat regelde (CGVS I, 3e AA, p. 6). U verklaarde dat uw vader immers al was overleden toen u amper tien jaar oud was (CGVS I, 3e AA, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat dat familielid als een vader voor u was (CGVS I, 3e AA, p. 7). Dit verklaart echter uw tegenstrijdige verklaringen niet omtrent het tijdstip van overlijden van uw vader. Tijdens uw tweede asielaanvraag stelde u immers dat u geen contact meer had met uw vader, maar dat hij vermoedelijk in Maghagha woont (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 11, 13). U repte toen met geen woord over een eventueel overlijden van uw vader toen u nog een kind was. Later wijzigde u uw verklaringen opnieuw en stelde u dat uw moeder overleden was toen u nog jong was en uw vader toen u reeds in België was, net voor de wisseling van Belgische frank naar de euro (CGVS II, 3e AA, p. 3). Gelet op voorafgaande schept u geen duidelijkheid over het tijdstip van overlijden van uw vader en wie u een vals attest heeft bezorgd. Integendeel, uw verklaringen omtrent het valse attest worden alleen maar ongeloofwaardiger wanneer u later verkondigt dat er nooit een vals attest werd aangemaakt en u zelf, zonder de hulp van iemand, uit het leger vertrokken bent (CGVS II, 3e AA, p. 10). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw vertrek uit Egypte nadat u uit het leger deserteerde. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u uw legerdienst te hebben beëindigd minder dan een jaar nadat u die was begonnen op 1 april 1982. Ongeveer een jaar later, op 30 maart 1984, kreeg u dan uw vals attest en besloot u dat het veilig was om op een boorplatform in de Rode Zee te gaan werken. Dit deed u anderhalf jaar en pas dan, toen uw vader vernam dat er klachten waren over het vroegtijdig beëindigen van uw legerdienst en het vals attest, verliet u in 1986 Egypte (verklaring DVZ, 2e AA, vraag 36). Echter, tijdens uw derde asielaanvraag stelde u dat u, onmiddellijk nadat u het certificaat had verkregen, Egypte verliet (CGVS I, 3e AA, p. 7-8). U reisde via Libië, waar u eerst meer dan een jaar zou hebben verbleven alvorens u een visum verkreeg en door kon reizen naar Nederland (CGVS I, 3e AA, p. 6, 11; CGVS II, p. 5, 7).” Het geheel van deze tegenstrijdigheden kan bezwaarlijk worden verklaard door het feit dat de afgifte van het valse certificaat dateert van 1984 en de argumentatie dat niemand zich na een dergelijk tijdsverloop de juiste toedracht van gebeurtenissen, laat staan details kan herinneren. Ook dertig jaar na de feiten mag van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijke eenensluitende verklaringen kan afleggen over wie hem precies een vals attest van beëindiging van legerdienst heeft bezorgd en of er überhaupt ooit sprake is geweest van een vals attest, wanneer zijn vader – die blijkens zijn aanvankelijke verklaringen het valse attest heeft geregeld – overleden is en wanneer hij Egypte verliet (onmiddellijk dan wel anderhalf jaar nadat hij het valse certificaat had verkregen). Dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om hieromtrent coherente verklaringen af te leggen, zet zijn geloofwaardigheid volledig op de helling.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat (i) hij verklaart als christen te zijn beledigd wanneer hij over straat liep doch dergelijke beledigingen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (ii) hij voorts verklaarde aanwezig te zijn geweest bij een inval van moslimbroeders in een kerk in 1981, waarbij hij een kogel in zijn been kreeg, doch diverse tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen niet toelaten geloof te hechten aan zijn persoonlijke aanwezigheid bij dit incident. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. Waar verzoeker opwerpt dat er in Egypte een algemene sfeer van discriminatie en onderdrukking van koptische christenen heerst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Wat betreft de algemene sfeer van discriminatie en onderdrukking van koptische christenen in Egypte, erkent het Commissariaat-generaal dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoren geen

gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat koptische christenen in Egypte wel degelijk het voorwerp zijn van schendingen van rechten en discriminatie, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat er in Egypte ernstige religieuze confrontaties en conflicten zijn, dat er gerichte aanvallen en aanslagen plaatsvinden tegen koptische christenen door moslims en dat de politie discriminerend optreedt en niet altijd ingrijpt bij feiten lastens koptische christenen door een grote menigte moslims. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zinnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte. Situatie van de christenen”* dd. 25 maart 2015 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 20 augustus 2015), blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten door criminele bendes die hoge losgeld eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit Noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 20 augustus 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven. In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadistische en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-

Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in Noordoost-Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat (i) de door hem aangehaalde gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch gelijk te stellen zijn met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (ii) het feit dat hij te ziek is om in Egypte werk te vinden en het feit dat hij niemand meer kent in Egypte omdat hij er al 28 jaar weg is motieven van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn die als dusdanig evenmin verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin betwist hij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS